

Arrest

nr. 236 277 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2020 waarbij een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die stelt van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 oktober 2019 en diende op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing waarbij het door hem in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara afkomstig uit Quetta in de Pakistaanse deelstaat Balouchistan. U stelde dat u in 2017 in Griekenland erkend werd als vluchteling. U beweerde dat u het vluchtelingenstatuut heeft gekregen op basis van uw verklaringen dat u een Afghaan bent. U beweerde dat in Griekenland, nadat u als vluchteling werd erkend, uw sociale voordelen werden ingetrokken. Daar u geen woning kon vinden was u verplicht om in een kamp in een tent te slapen. Nadat u erkend werd diende u ook dat kamp te verlaten, wat u echter niet deed. Omwille van dat illegaal verblijf in dat kamp vreest u bij terugkeer naar Griekenland te worden vervolgd. Daarnaast was het voor u moeilijk om legaal werk te vinden. U registreerde zich weliswaar bij verschillende organisaties maar werd door hen niet meer gecontacteerd. Daarom voorzag u in uw levensonderhoud door in het zwart als seizoenarbeider te werken. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Griekenland besloot u naar Zwitserland te gaan om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen als Pakistaan. Aangekomen in Zwitserland verbrandde u uw Griekse identiteitsdocumenten. Omdat uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd geweigerd reisde u verder naar België, waar u op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Omdat u geen Griekse papieren meer heeft en omdat u zowel in Zwitserland als in België een verzoek heeft ingediend, vreest u tevens in Griekenland te worden vervolgd of te worden gedeporteerd. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een Pakistaanse B-form, schooldiploma's, een geboorteakte, kopie van uw Griekse identiteitskaart en een kopie van uw Griekse reispas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u in februari 2018 een kaart als erkende vluchteling kreeg die geldig is tot februari 2021. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. In uw geval hebt u geen elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Vooreerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zelf ooit persoonlijke problemen met de Griekse autoriteiten of derden heeft gekend. U maakt gewag van strubbelingen in de kampen tussen vluchtelingen onderling maar ook dat geweld bleef u bespaard (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.4 en p.9). Verder beweerde u dat u in Griekenland in tenten moest leven, u gevraagd of er alternatieven waren om op een andere manier te leven stelde u dat die er niet waren (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.7). Hierbij moet worden opgemerkt dat u verder in het gehoor stelde dat een vluchteling zelf moet instaan voor alle kosten waarbij inbegrepen de huishuur (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.7). Daaruit blijkt dat er toch wel alternatieven zijn voor erkende vluchtelingen

om in Griekenland op andere plaatsen dan in tenten te leven. Het feit dat u voor een woning huishuur moet betalen kan niet worden beschouwd als een schending van artikel 3 EVRM.

Wat betreft uw verklaringen dat het moeilijk is om in Griekenland werk te vinden moet worden opgemerkt dat u zelf aangaf dat het ook moeilijk is voor Grieken om werk te vinden (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.6). In die zin geeft u zelf aan dat u als vluchteling niet echt werd benadeeld in Griekenland, dat de situatie om werk te vinden in Griekenland voor iedereen moeilijk is. U kon zich registreren bij twee organisatie die u zouden verder helpen met het vinden van werk. Dat zij u nog niet contacteerden is eerder te wijten aan het feit dat er geen werk is dan dat er een intentie zou zijn om aan u werk te weigeren. In dat verband dient tevens te worden opgemerkt dat u zelf weinig initiatieven heeft genomen om te polsen bij de organisaties waar u was geregistreerd en het bedrijf waar u heeft gesolliciteerd. Pas na een achttal maanden nadat u zich had geregistreerd ging u bij één van die organisaties vragen of zij werk voor u hadden (zie persoonlijk onderhoud p.6). Van iemand die er op gebrand is om legaal werk te verrichten kan worden verwacht dat hij meer inspanningen levert om dergelijk werk te vinden.

Verder beweerde u dat u bij een eventuele terugkeer naar Griekenland door de autoriteiten zult worden veroordeeld en gedeporteerd omdat u na uw erkenning als vluchteling illegaal verbleef in een opvangkamp van mensen die nog in de procedure zaten, omdat u uw Griekse verblijfsdocumenten heeft verbrand en er geen meer heeft en omdat u in andere landen een verzoek om bescherming heeft ingediend. Wat betreft het feit dat u illegaal in een opvangkamp verbleef dient te worden opgemerkt dat u nooit door de Griekse autoriteiten werd betrappt. De kans dat de Griekse autoriteiten op de hoogte zijn van uw illegaal verblijf in een opvangkamp is dan ook onbestaande, laat staan dat de Griekse autoriteiten zouden beslissen om u daarvoor op enige wijze te vervolging bij terugkeer. Nergens blijkt dit uit stukken of voorbeelden of uw verklaringen. Dat u in de problemen zou komen omdat u uw Griekse documenten heeft verbrand houdt ook geen steek. Het gaat hier immers om een blote bewering die u niet kunt staven. Integendeel, wanneer u werd gevraagd of u in Griekenland nieuwe papieren kunt krijgen beweerde u dat niet te weten (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.7). Dat u niet weet of u nieuwe documenten kunt krijgen klemt met uw eerdere verklaring dat u zult worden bestraft omdat u geen documenten meer heeft. Hetzelfde kan worden gezegd van het feit dat u zult worden bestraft en gedeporteerd omdat u in Zwitserland en België een verzoek heeft ingediend. Dat Griekenland als EU lidstaat u zou veroordelen omdat u in een andere lidstaat een verzoek indiende is ongeloofwaardig. Zoals hieronder blijkt is Griekenland ook gehouden aan het principe van non-refoulement zodat er in uw hoofde dan ook geen vrees moet bestaan om te worden teruggestuurd.

Na het gehoor werd u op vraag van uw advocaat de vraag gesteld over de medische hulp. Daarop antwoordde [u], dat na het verkrijgen van een statuut de medische verzekering werd stopgezet. U gevraagd wat een erkende vluchteling dan wel moet doen wanneer hij ziek is, vertelde u dat u dan naar "IOM" kunt gaan die u papieren geven voor medische hulp en instaan voor de kosten. Dat er dus geen medische hulp is voor erkende vluchtelingen spreekt u zelf tegen (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.10).

Verder verklaarde u dat u Pakistaan bent en in Griekenland een vluchtelingenstatus heeft verworven door zich uit te geven als Afghaan. Als reden waarom u de Griekse autoriteiten probeerde te misleiden gaf u op dat het in Griekenland niet mogelijk was om als Pakistaan te worden erkend (zie notities van het persoonlijk onderhoud p.7). Dit houdt geen steek. Indien u werkelijk problemen kende in Pakistan en een vrees koestert ten aanzien van Pakistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich als Pakistaan zou hebben gemeld bij de Griekse diensten. Wat er ook van zij, het is niet aan het Commissariaat-generaal om de fraude waarmee u in Griekenland een vluchtelingenstatuut heeft verkregen recht te zetten. De documenten die u voorlegt geven een indicatie dat u afkomstig bent uit Pakistan en tonen aan dat u als Afghaan een vluchtelingenstatuut in Griekenland heeft gekregen. Doch doen deze vaststelling en deze stukken geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen waaruit duidelijk blijkt dat u in Griekenland een statuut had en u aldus daar bescherming genoot.

Hoe dan ook, in dat verband geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van

de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en met de artikelen 33, 38 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus geniet en dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de vreemdeling die dit verzoek indiende in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten ligt aan de basis van de in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna het Hof van Justitie) heeft, in een arrest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, § 84) hieromtrent het volgende gesteld:

“Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Er dient dan ook te worden aangenomen dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoeker in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is evenwel niet absoluut. Het Hof van Justitie heeft zich reeds zeer duidelijk uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17).

Het Hof van Justitie kwam tot de volgende conclusie:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Verzoeker kan derhalve aantonen dat voormeld interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan spelen. Hij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en dit hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 90 e.v.).

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet wordt aangetoond dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Hij bevestigt dit trouwens in zijn verzoekschrift en legde een door de Griekse autoriteiten afgegeven reisdocument en een verblijfskaart met de verwijzing naar zijn status voor, zodat dit gegeven niet ter discussie staat. Er liggen daarnaast geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten zijn status zouden hebben ingetrokken en verzoeker beweert dit ook niet. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat verweerder contact zouden dienen op te nemen met de Griekse autoriteiten om na te gaan of hij nog steeds een internationale beschermingsstatus heeft. De toelichting van verzoeker dat uit het dossier dat verweerder neerlegde niet blijkt op welke plaats en datum hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend – gegevens die hij zelf behoort te kennen – is niet relevant, aangezien vaststaat dat hij een dergelijke status in Griekenland verkreeg en er, zoals reeds gesteld, geen redenen zijn om aan te nemen dat deze status werd beëindigd. Verzoeker stelde Griekenland te

hebben verlaten omdat er elders betere “*faciliteiten*” zijn en niet omdat hij er niet langer een internationale beschermingsstatus zou hebben.

Verzoeker houdt voor dat uit de gegevens van Eurodac blijkt dat hem ook in Zwitserland een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Verweerder heeft evenwel enkel de, niet betwiste, vaststelling dat verzoeker een internationale beschermingsstatus in Griekenland werd toegekend in aanmerking genomen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder bijkomende informatie omtrent de vraag of hij in Zwitserland een internationale beschermingsstatus kreeg had dienen op te vragen. De eventuele vaststelling dat verzoeker tijdens een eerste gehoor zou hebben gelogen omtrent de niet-toekenning van een internationale beschermingsstatus in Zwitserland kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij een dergelijke status verkreeg in Griekenland. De verwijzing naar een arrest van de Raad dat geen precedentswaarde heeft en dat werd gevelde in een zaak waarbij een vreemdeling ontkende in twee lidstaten een internationale beschermingsstatus te hebben leidt niet tot een ander besluit. Het feit dat de Zwitserse autoriteiten in de Eurodac-database aangaven dat verzoeker op 14 augustus 2019 in Zwitserland werd aangetroffen en de markering “*M*” aanbrachten laat trouwens niet toe te oordelen dat verzoeker ook in Zwitserland een internationale beschermingsstatus kreeg, doch slechts dat de Zwitserse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker deze status reeds verwierf.

Verzoekers uiteenzetting dat hij in Griekenland op frauduleuze wijze een internationale beschermingsstatus verkreeg en dat niet is uitgesloten dat, indien de Griekse autoriteiten dit ontdekken, deze status wordt ingetrokken geeft geen aanleiding tot de conclusie dat verkeerdelijk werd vastgesteld dat hem in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Verweerder diende uit te gaan van verzoekers actuele situatie en niet van allerhande hypothesen.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker actueel geen internationale bescherming in Griekenland geniet.

De Raad stelt verder vast dat verweerder heeft toegelicht dat verzoekers basisrechten in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoeker afgelegde verklaringen niet tot een ander besluit leiden.

Verzoeker voert aan van oordeel te zijn dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat hij in Griekenland een effectieve bescherming geniet. Hij verwijst in dit verband naar de bepalingen van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat niet blijkt dat voormelde bepalingen – die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus – in casu van toepassing zijn. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland dient verweerder niet opnieuw te bepalen of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade dient door verweerder slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hem toegekende bescherming in Griekenland effectief is wordt ontkracht. De bewijslast hiertoe rust op verzoeker (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17, C-438/17, § 80). De verwijzing naar een arrest van de Raad dat geen precedentswaarde heeft en dat werd gevelde in een zaak waarin de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak wijzigt niets aan het voorgaande. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het in voorliggende zaak aan verweerder toekwam om informatie omtrent de situatie van vluchtelingen in Griekenland in te winnen of om aan te tonen dat hij zich “*niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zal bevinden*”. Verzoeker lijkt, met zijn uiteenzetting inzake de situatie in Griekenland en de nood om, gezien artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot de beoordeling van “*alle relevante feiten in verband met het land van herkomst*” ook voorbij te gaan aan het feit dat, volgens zijn beweringen, Pakistan, en niet Griekenland, zijn land van herkomst is.

Daar de in casu bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is ook verzoekers verwijzing naar regels die dienen te worden nageleefd indien toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Verzoeker poneert vervolgens dat de omstandigheden waaronder hij in Griekenland verbleef onmenselijk en vernederend waren en dat hij zich bij een terugkeer in dat land in een situatie van

extreme materiële deprivatie zal bevinden. Hij stelt in dit verband dat hij in Griekenland geen toegang had tot huisvesting en in een tent diende te leven. Hij houdt tevens voor dat hij in dat land geen werk vond. De Raad merkt evenwel op dat – zo zijn verklaringen dat hij in een tent was gehuisvest al correct zouden zijn – verzoeker niet aantoont dat hij enige poging ondernam om een woning te vinden nadat hij een internationale beschermingsstatus verkreeg. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat uit het feit dat verzoeker zelf diende in te staan voor de kosten die verbonden zijn aan de huur van een woning niet kan worden afgeleid dat hij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Er blijkt ook niet dat verzoeker geen financiële middelen zou hebben gehad om enige woongelegenheden te huren. Hij gaf immers te kennen dat hij vanaf zijn aankomst in Athene tot zijn vertrek uit Griekenland, steeds actief was in de landbouw en de fruitteelt en op die wijze “in het zwart” in een inkomen te hebben kunnen voorzien. De bewering van verzoeker dat hij met het loon dat hij verdiende zijn basisbehoeften niet kon dekken kan niet worden aanvaard. Hij duidde namelijk dat hij maandelijks een loon tussen de 350 en 400 euro had en dit los van voeding en andere zaken. Er kan, op basis van verzoekers verklaringen, bijgevolg niet worden besloten dat hij in Griekenland geen onderdak kon of kan vinden. Uit verzoekers betoog kan ook niet worden afgeleid dat er discriminerende regels zouden bestaan wat betreft de toegang tot huisvesting voor vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Inzake de aangevoerde problemen om een officiële arbeidsbetrekking te verwerven is het niet betwist dat het voor iedereen, ook voor de Griekse burgers, moeilijk is om werk te vinden. Verzoeker kon zich, volgens de toelichting die hij verstreekte tijdens zijn gehoor, evenwel laten registreren als werkzoekende en had toegang tot de arbeidsmarkt. Het feit dat hem niet onmiddellijk een passende betrekking zou zijn aangeboden impliceert niet dat er totaal geen mogelijkheid is om werk te vinden. Er blijkt, op basis van zijn verklaringen, ook niet dat verzoeker belangrijke inspanningen leverde om een officiële tewerkstelling te vinden. Hij gaf immers aan zich slechts bij een beperkt aantal potentiële werkgevers te hebben aangeboden en voornamelijk te hebben gewacht op een antwoord van de paar organisaties die hij contacteerde. Het gegeven dat verzoeker niet dadelijk een officiële arbeidsbetrekking kan krijgen impliceert ook niet dat moet worden aangenomen dat hij in afwachting van een inkomen uit arbeid geen beroep kan doen op steunmaatregelen en er moet worden aanvaard dat hij wordt onderworpen aan foltering en of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers stelling dat de omstandigheden waarin hij in Griekenland diende te leven zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid hebben aangetast blijft ongestaafd.

Verzoeker brengt een citaat aan uit een artikel van de RTBF om aan te tonen dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus is toegekend na verloop van tijd niet meer kunnen verblijven in opvangvoorzieningen die in de eerste plaats zijn bedoeld voor personen van wie het verzoek om internationale bescherming in behandeling is. Hiermee toont hij echter niet dat hij in Griekenland wordt verplicht op straat te verblijven. In een uittreksel uit een verslag van AIDA, dat verzoeker eveneens vermeldt, wordt trouwens aangegeven dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten worden overwonnen om effectief steun te kunnen krijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen op het terrein zijn om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor verzoeker niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen bij zijn terugkeer in Griekenland.

Het in het verzoekschrift opgenomen citaat uit een verslag van RSA, waarin kan worden gelezen dat er geen gevallen bekend zijn waarbij vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend en die Griekenland verlieten bij hun terugkeer dadelijk een woning of geld kregen of werden geïnformeerd over een eventuele accommodatie en dat er daarentegen wel een aantal gevallen bekend zijn van personen die terugkeerden en nu in kraakpanden verblijven, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat is aangetoond dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Griekenland zonder woning of steun zal zijn. Het feit dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat deze vreemdelingen Griekenland konden verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikken of een beroep kunnen doen op personen die hen kunnen bijstaan. Verzoekers bewering dat hij niet beschikte over middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien is moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat hij wel middelen had om vanuit Griekenland, via Italië, Zwitserland en Duitsland, naar België te reizen.

In het stuk uit het verslag van OECD dat verzoeker meedeelt leest de Raad dat er in Griekenland een schaarste is op de woningmarkt, doch ook dat het UNHCR geleidelijk kampen sluit en personen

overbrengt naar appartementen die worden gehuurd en dat heel wat fondsen en middelen worden vrijgemaakt voor het beheersen van de asielcrisis in Griekenland. De vaststelling dat wordt gepoogd om bestaande problemen op te lossen en dat er effectieve acties zijn op het terrein laat bezwaarlijk toe te besluiten dat verzoeker het bewijs levert dat hij in Griekenland totaal aan zijn lot zal worden overgelaten en dat hij geen hulp zal kunnen krijgen indien hij de gepaste kanalen gebruikt en hiertoe de nodige inspanningen levert of dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat.

Verzoekers bemerking, aangevuld met een aantal uittreksels uit verslagen, dat veel mensen in Griekenland werkloos zijn en er dus veel competitie is op de arbeidsmarkt wordt niet betwist, maar houdt niet in dat moet worden besloten dat werkloze vreemdelingen in dat land automatisch in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomen. Er blijkt ook niet dat de administratieve problemen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te krijgen. Het feit dat vreemdelingen vaak niet conform de wet en in slechte condities zijn tewerkgesteld en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs werden uitgebuit door hun werkgever is niet van die aard dat kan worden geconcludeerd dat verzoeker zelf in Griekenland bij gebrek aan een inkomen of bijstand in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt, in tweede instantie, dat er in Griekenland problemen zijn om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg. Hij verwijst naar bevindingen die zijn opgenomen in verslagen van AIDA en Doctors without borders en een persartikel van Reuters.

De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoeker een ernstig gezondheidsprobleem heeft waardoor hij verplicht is om een beroep te doen op de medische faciliteiten in Griekenland. Verder dient te worden aangegeven dat verzoeker, met zijn verwijzing naar teksten waarin wordt verduidelijkt dat de gezondheidssector in Griekenland onder druk staat ingevolge opeenvolgende besparingen, niet aantoonde dat noodzakelijke medische hulp niet kan worden verstrekt. Kritische bemerkingen inzake de medische screening van vreemdelingen die aankomen in Griekenland zijn in voorliggende zaak niet dienstig, aangezien verzoeker niet kan worden beschouwd als een persoon die pas is gearriveerd in dat land. De door verzoeker aangebrachte informatie toont ook aan dat in Griekenland niet-gouvernementele organisaties actief zijn die medische diensten aanbieden waarop ook vluchtelingen een beroep kunnen doen. Verzoeker lichtte trouwens zelf toe dat indien hij in Griekenland een gezondheidsprobleem zou hebben hij zich tot de Internationale Organisatie voor Migratie kan wenden die de kosten verbonden aan de medische hulp betaalt. Er blijkt niet dat verzoeker, een gezonde jongeman van tweeëntwintig jaar oud, ingevolge enige medische problematiek of de staat van de gezondheidszorg in Griekenland dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in dat land.

Ook op basis van verzoekers kritiek dat er in Griekenland geen deugdelijke integratieprogramma's bestaan kan de Raad niet besluiten dat hij in dat land in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat hij wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker zich enkel kan integreren en de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis vereist.

Waar verzoeker stelt dat hij in Griekenland, op dezelfde wijze als Griekse onderdanen, de nodige sociale bijstand dient te kunnen ontvangen kan het volstaan te duiden dat niet blijkt dat dit niet het geval is. Waar verzoeker verder aangeeft dat een niet-gouvernementele organisatie noteerde dat het in de praktijk niet altijd gemakkelijk is om aan alle administratieve verplichtingen te voldoen om een sociale solidariteits-toelage te kunnen genieten moet worden herhaald dat niet blijkt dat deze verplichtingen onoverkomelijk zijn. Er blijkt daarenboven ook niet dat de sociale solidariteitstoelage, waarnaar verzoeker verwijst, de enige vorm van steunverlening is die in Griekenland bestaat.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij uiteenzet dat ondertussen ook in Griekenland besmettingen met het coronavirus werden vastgesteld en strenge maatregelen werden getroffen om verdere besmettingen te vermijden. Hij staft zijn betoog met een aantal stukken en stelt dat, ondanks deze maatregelen, er nog nieuwe besmettingen werden vastgesteld en dat er in

Griekenland een gebrek is aan medisch personeel en beschermend materiaal. Verzoeker voert aan dat indien hij zou geïnfecteerd raken de kans op een effectieve toegang tot de nodige gezondheidszorg bijzonder klein is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zelf aangeeft dat een professor pulmonologie die actief is in Athene aangaf dat er actueel voldoende plaatsen beschikbaar zijn voor personen bij wie een besmetting met het coronavirus werd vastgesteld en die dienen te worden opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker verwijst ook naar het risico op besmettingen op de Griekse eilanden waar veel vreemdelingen verblijven – de zogenaamde hotspots – en waar er, volgens hem, nauwelijks toegang tot medische zorgen is. Hij houdt voor dat een corona-uitbraak op de Griekse eilanden dramatische gevolgen kan hebben. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er reeds ernstige problemen ingevolge besmettingen met corona werden vastgesteld op de Griekse eilanden en verliest schijnbaar ook uit het oog dat hij niet verplicht is om zich te vestigen in een regio waar er veel besmettingen zouden zijn en de medische voorzieningen niet zouden voldoen. Verzoeker lijkt uit te gaan van doemscenario's waarvan niet blijkt dat deze zich actueel voordoen of zullen voordoen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale vluchtelingenstatus werd toegekend is zijn uiteenzetting omtrent de problemen die vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus willen aanvragen hebben indien hen de toegang tot Griekenland wordt ontzegd om sanitaire redenen ook niet dienstig. Verzoeker toont geenszins aan dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat hij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen.

Aan de bewering dat verzoeker vreest dat hij in Griekenland het slachtoffer zal worden van racistische daden kan geen geloof worden gehecht. Hij heeft op het ogenblik dat hij door verweerder werd gehoord uit eigen beweging geen melding gemaakt van enig racistisch incident. Toen verweerder hem op aandringen van zijn raadsman alsnog uitdrukkelijk heeft gevraagd of hij in Griekenland het slachtoffer werd van enige persoonlijke aanval stelde hij bovendien slechts getuige te zijn geweest van ruzies tussen Afghanen en Arabieren. Hieruit blijkt niet dat hij zelf in Griekenland op enig ogenblik het slachtoffer werd van een racistische handeling of van enige mishandeling. De informatie die hij aanbrengt om te stellen dat er in Griekenland een aantal racistische incidenten hebben plaatsgevonden laat niet toe te besluiten dat hij een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een racistisch geïnspireerde aanslag en dat de Griekse overheid niet passend optreedt of niet de nodige bescherming kan bieden. De verwijzing naar een verslag waarin wordt gesteld dat er beschuldigingen werden geuit ten aanzien van de politie in Griekenland inzake mishandelingen en het gebruik van onevenredig geweld leidt niet tot de conclusie dat de politiediensten geen effectieve bescherming kunnen geven aan burgers die in Griekenland verblijven. Aantijgingen zijn trouwens geen bewijzen. De algemene informatie omtrent Griekenland die verzoeker verstrekt kan de Raad er niet toe brengen te oordelen dat een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten.

De beschouwingen van verzoeker omtrent racistische aanvallen laten niet toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU en met de artikelen 33, 38 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU heeft geschonden.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft verzocht om de *“bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling”*. Verzoeker diende een aanvraag in om opnieuw een internationale beschermingsstatus te krijgen (cf. RvS 23 mei 2017, nr. X). Hij kan dan ook niet nuttig naar voormelde reglementaire bepaling verwijzen. Aangezien artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in voorliggende zaak niet van toepassing is, is ook de bewering van verzoeker dat de in dit artikel gestelde voorwaarden onverenigbaar zijn met de wet irrelevant. Verzoeker kan in dit verband trouwens ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 49, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, daar hij niet reeds *“door de minister of diens gemachtigde tot verblijf of vestiging in het Rijk is toegelaten”* en slechts in het Rijk kon verblijven ingevolge het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

